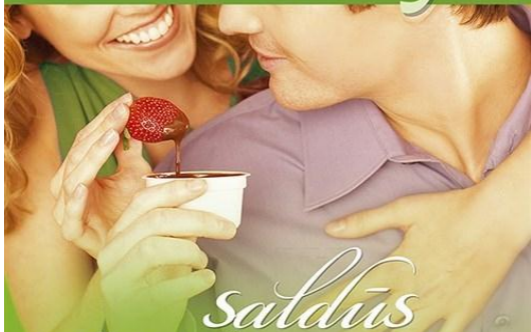

LAIMINGOS PABAIGOS PAŽADAS

susan mallery

saldūs
RŪPESČIAI

svajonių knygos

Knygute.lt

Susan Mallery

SALDŪS RŪPESČIAI

Trilogija
"TRYS SESERYS"
Trečia knyga

Versta iš: Susan Mallery, Sweet Trouble, Harlequin Books, 2008

© Susan Macias Redmond, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Živilė Aleksienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© HQN, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-589-7

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

1

- Jie vadina jus kietaširdžiu niekšu, - tarė Diana, permetusi žvilgsniu straipsnį verslo žurnale. - Turėtumėte džiaugtis.

Matijus Feneris pažvelgė į sekretorę, bet nieko nepasakė. Galiausiai ji pakėlė akis ir nusišypsojo.

- Juk jums patinka būti vadinamam kietaširdžiu niekšu, - priminė.

- Aš mėgstu, kai rodoma pagarba, - pataisė ją Matas.

- Arba bijomasi.

Matas linktelėjo.

- Tai irgi gerai.

Diana numetė atskleistą žurnalą ant viršininuko stalo.

- Nejaugi niekada nenorėjote, kad kas nors apie jus galvotų kaip apie gerą žmogų? - paklausė ji.

- Ne.

Gerus visi apgaudinėja. Tuo Matas seniai įsitikino. Mobiliajame telefone jis perskaitė ką tik gautą žinutę. Ironiška, kad ją atsiuntė viena iš

moterų, prisidėjusių prie tokios nuomonės susidarymo.

Sekretorė atsiduso.

- Aš jums rūpinuosi.

- Veltui gaištate laiką.

- Nesijaudinkite, tai darau ne darbo metu.

Jis rūsčiai pažvelgė į savo jau per penkiasdešimt perkopusią sekretorę, bet ši apsimetė nepastebinti. Matas nė už ką nepripažintų, tačiau kaip tik dėl to, kad jos buvo neįmanoma įbauginti, Diana taip ilgai pas jį išsilaikė. Nors jis garsėjo kaip verslininkas, sugebantis nuleisti kraują konkurentams, nenorėjo matyti savo darbuotojų drebinančių kinkas. Bent jau ne visą laiką.

- Dar kas nors? - paklausė jis reikšmingai žvilgtelėjęs durų pusėn.

Diana pakilo.

- Vėl skambino Džesė. Tris kartus per tris dienas. Ar jūs jai paskambinsite?

- Ar tai svarbu?

- Taip. Jeigu ruošiatės ir toliau ignoruoti, turėčiau jai apie tai pranešti ir ją paguosti. - Diana susiraukė. - Pap-rastai viską išsiaiškinate su savo TM. Jos retai skambina, kai jas pametate.

- Juk prašiau, kad jų taip nevadintumėte.

Diana nekaltai sumirksėjo.

- Tikrai? Atsiprašau. Vis pamirštu.

Ji melavo, bet Matas nutylėjo. Vadindama moteris, su kuriomis jis eina į pasimatymus, TM – tuščiagalvėmis mergužėlėmis, taip rodydavo nepritarimą. Bambėdavo, kad jo moterys lengvai pakeičiamos – lyg barbės. Visos išoriškai panašios, nenatūraliai gražios ir stokojančios širdies bei smegenų. Ji neklydo.

Aišku, Diana nebūtų galėjusi patikėti, kad jis specialiai taip elgiasi. Jam nieko daugiau iš tų moterų nereikėjo.

- Aš ją kadaise pažinojau, – tarė Matas ir tuoj pat pasigailėjo. Dianai nebūtina visko žinoti. Tas jo gyvenimo etapas jau seniai baigėsi.

- Tikrai? Ko gero, ji asmenybė ir netgi turi... – Diana sumojavo rankomis sau prieš veidą apsimėsdama, kad tuoj nualps, – netgi turi smegenų. Dabar, kai apie tai užsiminėte, pagalvojau, kad ji kalbėjo visai normaliai.

- Aš *neužsiminiau*.

- Hm, net neabejoju, kad užsiminėte. Ką gi, papasakokite apie paslaptinę praeitį su ta moterimi.

- Jau galite eiti.

- Kodėl ji grįžo į Sietlą? Ar graži? Ar man patiktų? Ar jums ji patinka?

Matas ranka parodė į duris.

Diana nužingsniavo per kabinetą.

- Sakote, kai kitą kartą paskambins, sujungti, ar ne?

Jis nieko neatsakė ir ji išėjo.

Matas pakilo nuo kėdės ir priėjo prie lango. Jo biuras buvo viršutiniame Istsaido dangoraižio aukšte su nuostabiu vaizdu į miestą. Jo verslą galima apibūdinti kaip labai sėkmingą. Jis pasiekė savo tikslą. Turėjo viską, ko troško, netgi daugiau – pinigų, įtaką, pagarbą ir nė už ką neprivalejo atsakyti.

Jis tyčia lėtai suglamžė lapelį su Džesės žinute ir įmetė į šiukšlinę.

Nors keli garsūs poetai ir pora ašaringų kantieri stiliaus dainininkų tvirtino priešingai, Džesė Keis išsiaiškino, kad *įmanoma* sugrįžti namo, nes toks jos prakeiktas likimas. Tiesą sakant, nieko negalėjo kaltinti dėl šitaip susiklosčiusių aplinkybių, nes pati nusprendė parvažiuoti į Sietlą. Na, gerai, gal šiek tiek padėjo mielas žmogutis, atsiradęs jos gyvenime.

Pažvelgusi į užpakalinio vaizdo veidrodėlį ji nusišypsojo ketverių metų sūneliui.

- Atspėk, kas dabar?

Berniukas nusišypsojo, tamsios jo akutės su-
žibo.

- Ar mes dar ten?

- Mes *jau čia!*

Geibas suplojo rankutėmis.

- Man čia patinka.

Jie atvyko į miestą vasarai arba tiek, kiek reikės, kol atitaisys tai, ką praeityje sugadino, ir pasirūpins ateitimi. Gal savaitę ilgiau ar trumpiau.

Džesė pastatė automobilį stovėjimo aikštelėje ir išlipusi atidarė užpakalines duris. Tada atsegė saugos diržą ir padėjo vaikui išsiropšti iš automobilinės kėdutės. Jis stovėjo šalia jos ir išsižiojęs spoksojo į keturaukštį pastatą.

- Mes čia gyvensime? - apstulbęs sušnibždėjo mažylis. - Tikrai?

Šeiminis viešbutis buvo geriausiu atveju kuklus - vietinės reikšmės. Džesė neturėjo tiek pinigų, kad galėtų apsistoti prašmatnesniame, priklausančiame kuriam nors nacionaliniam viešbučių tinklui. Bet kambarys su virtuvele, iš atsiliepimų internete galima spręsti, kad švarus, o Džesei tai buvo svarbu. Jeigu žinotų, kiek laiko čia užtruks, pasižvalgytų buto su

baldais universiteto rajone. Vasarą studentai išsivažinėja ir laisvą kambarį galima visai pigiai išsinuomoti.

Bet Geibui, kuris per savo gyvenimą viešbučio net akyse nebuvo regėjęs, jų laikina pastogė atrodė nauja ir didinga.

- Tikrai, - patvirtino Džesė imdama sūnų už rankos. - Ar nori apsigyventi pačiame viršuje?

Geibas išpūtė akis.

- O galėtume?

Jai teks aukštai lipti laiptais, bet jausis saugesnė.

- Prašiau, kad rezervuotų viršuje.

- Šaunu!

Tai buvo naujas mėgstamiausias Geibo žodis. Išmoko vaikų darželyje. Šiandien Džesė jį girdėjo jau kokius keturis šimtus kartų ir tai pradėjo erzinti. Tada ji priminė sau, kad „šaunu“ nepalyginamai geriau nei kai kurie kiti žodžiai, kuriuos sūnus galėjo išmokti.

Po pusvalandžio jie jau tikrino dviejų dvigulių lovų minkštumą, nes Geibas turėjo apsispręsti, kurios nori. Džesė išsipakavo krepšį, kurį užsitempė per tris laiptų maršus. Jau pats laikas vėl pradėti dirbti. Kol užlipo laiptais, atrodė, širdis iššoks per gerklę.

- Dabar eisime pavakarieniauti, - tarė ji sūnui. - Norėtum spagečių?

Geibas puolė prie jos, apkabino kojas ir iš visų jėgų suspaudė.

- Ačiū, mamyte, - sušnibždėjo.

Valgyti mėgstamą maistą restorane buvo rečia pramoga.

Džesė sudvejojo, ar turėtų jaustis kalta, kad pirmą vakarą Sietle neparuoš vakarienės, bet nusprendė išperti save vėliau. Dabar jautėsi pavargusi. Nuo Spokano vairavo penkias valandas, o praėjusį vakarą darbą baigė gerokai po vidurnakčio, stengdamasi pelnyti kuo daugiau arbatpinigių. Sietle pinigų teks taupyti.

- Prašom. - Ji atsiklaupė, kad abiejų akys būtų tame pačiame lygyje. - Tikiuosi, kad tau ten patiks. Vadinasi „Senasis spagečių fabrikas“.

Tai buvo puikus restoranėlis, kur galima užėiti su vaikais. Niekas nesistebės, jeigu Geibas pašūkaus, o ji išgers taurę vyno ir apsimes, kad viskas gerai.

- Ar rytoj pamatysiu tėvelį?

Džesės širdis vėl pasileido šuoliais, tik šįkart tai neturėjo nieko bendra su laiptais.

- Gal ne rytoj, bet jau greitai.

Geibas patempė lūpą.

- Myliu tėvelį.
- Žinau, kad myli.

Berniukas buvo it apsėstas minčių apie tėvą. Tik dėl sūnaus Džesė ryžosi grįžti namo ir stoti akistaton su praeities šešėliais. Prieš metus jis pradėjo klausinėti apie tėvą. Kodėl jis neturi tėvelio? Kur yra jo tėtis? Kodėl tėtis nenori gyventi su juo?

Džesė svarstė, gal geriau sumeluoti, tiesiog pasakyti, kad tėvas miręs. Bet kai prieš penkerius metus išvyko iš Sietlo, pasižadėjo gyventi kitaip. Daugiau nemeluoti. Elgtis garbingai. Ji atkakliai stengėsi atsikratyti ankstesnių įpročių, gyventi taip, kad galėtų savimi didžiuotis, viena augino sūnų ir, nepaisant nieko, kalbėdavosi su juo atvirai.

Tai nulėmė sprendimą pasakyti Geibui tiesą. Kad Matas net nežino apie sūnų, bet gal jau laikas jam apie tai pranešti.

Stengėsi negalvoti apie susitikimą su Matu. Neįstengė. Kaip neįstengė nekvėpuoti. Bet dabar jau rūpėjo tik sūnus, kuris žvelgė į ją ir šypsojosi, o jos širdis buvo sklidina meilės jam. Visa kita kaip nors susitvarkys. Bent jau Džesė to tikėjosi.

Susitikti reikėjo ne vien su Matu. Dar buvo

Klerė, jos vyresnioji sesuo, kurios niekada gerai nepažinojo, ir Nikolė, kita vyresnioji sesuo, tikriausiai nekenčianti jos iš visos širdies. Ir sugrįžk namo, kad nori.

Bet apie tai pagalvos rytoj. Šįvakar laukė pažadėtieji spagečiai, o po jų – įkvepiantis vakaras žiūrint animacinius filmukus ir kitos pramogos su jai svarbiausiu žmogumi.

– Ar pasiruošęs? – paklausė Džesė ir pagriebusi rankinę ištiesė rankas į Geibą.

Berniukas šoko jai į glėbį – su meile ir pasitikėjimu, kad ji niekada jo neužgaus ir neapleis. Tai būtų neįmanoma – kad ir kas nutiktų. Džesė galėjo garantuoti.

Džesė pasitikrino adresą, užrašytą ant popieriaus lapelio, tada pažvelgė į navigacijos aparatą, kurį buvo pasiskolinusi iš Bilio, ekranėlį. Abu užrašai sutapo.

– Kažkam pavyko aukštai šoktelėti, – sumurmėjo ji sukdamą į ilgą įvažiuojamąjį kelią, kuris vedė prie namo ant ežero kranto prašmatnioje Kirklando dalyje.

Vartai buvo atviri. Džesė apsidžiaugė, kad nereikės nieko aiškinti tarnams. Nors nelabai įsivaizdavo Matą apsuptą tarnų. Jie erzintų jį. Bent taip būtų buvę prieš penkerius metus. Be

abejo, per tiek laiko jis pasikeitė. Vyras, kurį ji prisiminė, jokia būdu nebūtų apsigyvenęs tokiame didžiuliame name su pieva aplinkui ir bronzine skulptūra joje.

Pamačiusi pritrenkiančią moderniojo meno skulptūrą ji nustebusi kilstelėjo antakius ir pasuko link jos. Pastatė automobilį prie plačių dvigubų durų, šalia BMW kabrioletu. Stengėsi negalvoti, kaip apgailėtina, palyginti su šiuo gražuoliu, atrodo jos dešimties metų senumo subaru. Tačiau šią keturiais ratais varomą mašiną buvo saugu vairuoti apsnigtais Spokano keliais.

Tarsi be žodžių atsiprašydama, kad atkreipė dėmesį į gražuolį BMW, ji paglostė savo automobilio prietaisų skydą ir pasičiupusi rankinę išsiropštė lauk. Prieš lipdama didžiulio namo laiptais link paradinių durų pasitikrino, ar tikrai rankinėje turi naujausias Geibo nuotraukas. Nujautė, kad pamačiusi Matą susinervins. Nenorėjo raustis po rankinę ieškodama nuotraukų.

Paradinės durys rodėsi didumo iki dangaus. Spėjo, kokių penkiolikos ar dvidešimt pėdų

aukščio, iš kiet-medžio. Net vestgotams¹ nebūtų buvę lengva įsilaužti į šiuos namus. Pajutusi, kaip įsitempė raumenys, Džesė nurijo seiles, liepė sau giliai kvėpuoti, kad ir kas nutiktų, tada paspaudė skambutį.

Kažkur toli pasigirdo tilindžiavimas. Džesė laukė suprasdama, kad gali užtrukti, kol tokiame erdviame name kas nors prieis atidaryti durų. Suskaičiavo iki dešimt, paskui iki dvidešimt. Gal dar kartą paspausti skambutį? Buvo šeštadienio rytas, pusė dešimtos. Tikėjosi tokiu laiku Matą rasti namuose. Žinoma, buvo tūkstančiai vietų, kur jis galėjo leisti laiką. Treniruoklių salėje, darbe, pas draugą. Arba pas draugę. Abejojo, kad būtų išvažiavęs nusipirkti maisto produktų, nes...

Staiga durys atsivėrė. Džesė susikaupusi laukė pasirodant Mato, o susigriebė spoksanti į aukštą grakščią raudonplaukę, vilkinčią trumpus seksualius naktinukus, po kuriais, regis, daugiau nieko nebuvo....

¹ Viena iš dviejų gotų genčių šakų, kaip atskira tauta susiformavusi IV amžiuje Balkanuose (čia ir toliau – vert. pastabos).